

Δαφνί θα είναι η αθηναϊκότερα των έξοχων· αλλά και τοῦτο ἂν δὲν γίνῃ, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ προσεγγίσῃ ὁ ἰπποσιδηρόδρομος, ὅχι μόνον διὰ τὸ Δαφνί, ἀλλὰ καὶ καθίσσιν πρόκειται νὰ διέλθῃ ὁδὸν ἀγούσαν εἰς Ἐλευσίνα καὶ Μεγαρεα, ἐπομένως ἐν ἀενάφῃ κινήσει τῶν χωρικῶν εὐρισκομένην.

Ἡ ἐξοχικὴ δημιουργία τοῦ Δαφνίου δὲν πρέπει νὰ παροργίσῃ ἄλλα τυχόν συμφέροντα ἢ καὶ ἀδυναμίας ἀκόμα, συγκετρωθείσας ἐν ἄλλαις ἐξοχαῖς. Ἐφέτος εἶδομεν πῶς ἐπεκλήθη εἰς ἡμᾶς ἡ ἀνάγκη τῆς ἐξοχῆς. Ἐπρόσπε βεβαίως ἐν βατορθαυτο νὰ μορφωθῶσι καὶ παρ' ἡμῖν κοινωνικώτερα ἦθῃ καὶ νὰ γίνῃ ἀσπαστὴ ὑγεινότερα διαίτητικὴ νὰ ἐπιβληθῇ ἡμῖν αὐτῇ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐν τοῖς ἀγροῖς διημερεύσεως καὶ ἀνευ τῆς ἐκρήξεως κοιλιακοῦ τύπου· ἀλλ' ὅ,τι δὲν ἐσυλλογίσθημεν θέλοντες, τὸ ἐσυλλογίσθημεν ἄκοντες. Ὁ τύπος δυνατὸν νὰ ἐνσκήψῃ τοῦ χρόνου, πιθανὸν καὶ νὰ μὴ ἐνσκήψῃ· ἀλλ' ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ὑψώσις τῶν ἐνοικίων, καὶ ὁ πόθος τῆς ἐξοχῆς θὰ προσελκύσῃ κόσμον εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς κέντρα, μέχρι τοῦδε δὲ οὐδὲν ἐξοχικὸν κέντρον παρέχει εὐμάρειαν εἰς πλείους τῶν 20 ἢ 30 οἰκογενειῶν. Αὐτὰ λοιπὸν δὲν λέγονται ἐξοχαί· ἀλλὰ τὸ πολὺ ἐπαύλεις. Πρῶτον τὸ Δαφνὶ θὰ παρέξῃ τὴν θαλασπετέραν καὶ ἀνεωτέραν διεξοδὸν εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν καύσωνα καὶ τὴν θερινὴν πλῆξιν. Εὐχόμεθα οὐχὶ μόνον τὸ Δαφνί, ἀλλὰ πλείονα τοιαῦτα νὰ σχηματισθῶσι, διότι αἱ Ἀθηναῖαι δεόν νὰ κυκλωθῶσι ἀπὸ ἀλυσσιν τοιούτων ἐξοχῶν, αἵτινες καὶ τὸ κλίμα τοῦ ἀστεως θὰ ἐπηρεάσωσιν εὐμενέστερον καὶ καταφύγιον εἰς τὴν ἀπόγνωσιν τῶν κατοίκων θὰ παρέχουσιν. Αἱ Ἀθηναῖαι δεόν νὰ περιορισθῶσι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς τῆς ὡς κέντρον τῆς ἐργασίας τῶν πολιτικῶν καὶ τοῦ χειμῶνος· ἀλλὰ τὸ θέρος δεόν νὰ ἀραιούται ὀλίγον ὁ πληθυσμὸς τῆς· ἴαν δὲν θέλωμεν νὰ μεταβάλωμεν ὅλην τὴν πρωτεύουσαν εἰς εὐρείαν αἰθουσαν νοσοκομείου καὶ ἡμᾶς εἰς σκελετούς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Φρεατῖς.

Φίλιπτον «Μὴ Χάνεσαι!»

Τέλος ἰδῶ κατῴρθωσα νὰ διαφύγω τὸ κνηνηγτὸ τοῦ κυρίου θανάτου καὶ ἤδη ὅλος ζωὴ βλέπω πρὸς τὴν στένουσαν τῶν Ἀθηνῶν πόλιν ἀναζητῶν ἐκεῖ διὰ τῆς μνήμης τόσας προσφιλεῖς ἡμέρας, τόσα προσφιλῆ ἀντικείμενα.

Περὶ σὲ εὐρίσκω τὰς πλείονας χρυσᾶς στιγμάς. Τρέλλαν, ἔσειρα, ἀγάπαις, γλέντια.

Ποῦ εἶναι ὁ καιρὸς ἐκεῖνος! Σήμερον ἀναπνέετε τὸν θανάτον καὶ μόνον ὄνειρον, μόνη φιλοδοξία σας εἶναι—νὰ ἐπιζήσητε.

Σοὶ γράφω, διότι ἀδύνατον εἶναι Ἀθηναῖος νὰ ζήσῃ ἐπὶ γῆς Πειραικῆς χωρὶς νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν συνδρομὴν τῆς Ἄμιας ἵνα ἐλαφρύνῃ τὸ πῆξον τὸ σιθῆός του βῆρος. Ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς, πόλις κάρφων, σαρδέλας, λεμβούχων καὶ ἐταιρῶν εἶναι τάφος δι' ἐκείνον, ὅστις δύο ἡμέρας ἐζῆσεν ἐν Ἀθήναις.

Ἐδῶ ἐν Φρεατῖ, ἐρήμῳ σχεδὸν παντὸς ἀνθρωπίνου καλοῦ, ὑπάρχει φύσις γυμνῆ, τοῦ κάλλους τῆς ὁποίας οὐδέποτε κορέννεται ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἡ ψυχὴ. Μόνον ἰδῶ δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ τις τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς, διότι εἴ Πειραιῶται κάτοικοι αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐγκαταλείπουν τὴν καλύβην των.

Ἡ πρῶτα εἶναι ζωογόνος, ἡ νύξ μαγικὴ. Ὁρίζων, ἀπειραντος καὶ θάλασσα ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ἐκπνέει χυρὰ ζωῆς. Βράχοι ἀπ' ὧν ὁ Κωστής ἠδύνατο νὰ ψάλλῃ τὰ γλυκύτερα τραγούδια του, ἐρημία μέσῳ τῆς ὁποίας ὁ Souris θὰ ἔγραφεν ἔλεγειον.

Οὐδεμία μὲν οἰκία εἶναι κενή, εἰς πολλάς μάλιστα οἰκοῦσι δύο καὶ τρεῖς συγγενικαὶ ἢ φιλικαὶ οἰκογένειαι ὁμοῦ τούπαι, ἄς ἄλλοτε οὐδὲ οἱ ποντικοὶ θὰ κατεδέχοντο νὰ κατοικήσουσιν, εἰσὶν ἀδρῶς ἐνοικιασμένοι, ἀλλ' ἢ τε ἐγγῶριος καὶ φιλοξενουμένη κοινωνία εἶναι ἀναλόγως τῶν οἰκίων ὑψηλή.

Δὲν εἶναι δέκα βημάτων ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας μου ἀπόστασις τῶν λουτήρων, ὧν οἱ ἀνδρικοὶ δὲν ἀπέχουσιν ἐν μέτρον τῶν γυναικειῶν.

Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὗα ἐπανεῦρον τὸν Παράδεισον ἐν τῇ ἱκτῇ τῆς Φρεατῖος, γυμνοὶ συζῶντες πάλιν, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμάς. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης τῆς αἰδοῦς του ἂν προσθέσω, ὅτι τὰ σώματα τῶν ἀνδρῶν οὐδένα φαίνονται ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν δυνάμενα νὰ προκαλέσωσιν ἐρωτικὰ καταπλάσματα!

Βλέπετε ὅτι ἐσχηματίσθη μικρὰ δημοκρατία ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως μόνον οἱ ἀτυχεῖς ἰχθύς δὲν ἀπολαύουσιν ἀσφαλείας καὶ ἐλευθερίας, κατὰ χιλιάδας καθ' ἐκάστην διὰ δυναμιτίδος ἐξολοθρευόμενοι.

Ἵπὲρ αὐτῶν παρακαλέσατε τὴν Ἐφημερίδα νὰ ποιήσῃται τὴν δέουσαν εἰσήγησιν τῷ κ. ὑπουργῷ πρὸς λήψιν ὁμοστικῶν μέτρων.

Θέτω μικρὰν παύλαν εἰς τὴν λίμαν μου.

Μάριος.

ΔΥΟ ΑΣΜΑΤΙΑ

ἐξ ἀνεκδότου ἐπιλλίου.

II

ΦΕΥΓΕΙΣ;...

Φεύγεις, ἀγάπη μου; . . . Καρὰ 'ς τὸ δροσερὸν ἀέρι.
Ποῦ 'ς ἄλλους τόπους μακρυνούς καὶ ξένους θὰ σὲ φέρῃ.
Καρὰ 'ς τὴ γρηῃ θάλασσα τὴν οὐρανοδαμμένην
Ποῦ θὰ χαρῇ τὴν ὄψιν σου 'ς τὴν ὄψιν τῆς σκυμμένην
Καρὰ 'ς τὸ ἀργυρότερον δελφίνι ποῦ πετάει
Καὶ ταξιδεύει 'ς τὸ γιὰλὸ μ' ἑσένα πλάι-πλάι.